

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Diff. III. Notantur quædam contra Responsiones ad argumenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](#)

Negatur Confirmationi, quod decretum & auxilium indifferens, deo solum possibiliterem volendi, & quod ipsum velle, non sit ex decreto, & ex auxilio; licet illud decretum & auxilium, non sit prædeterminans, consequenter falsum est, quod priores Nos ipsos faciamus in opere salutis, posteriorem Deum.

Negatur Sequela quintæ, quod per nostra principia destruatur libertas. Concedimus, quod si determinaret Deus, non solum ad individuationem actus, sed etiam ad specificationem, auferretur libertas per multorum nostrorum sensum. Sed quid ad hoc in nostris principiis respondendum, transcribatur ex 1. parte disp. 5. num. 327. Ubi etiam ostenditur, quomodo non sit Deus causa peccati. Respondendo autem etiam in principiis aliorum. Negatur quod si Deus offerat concursus ad elicendum actum peccaminosum hunc in individuo, hoc ipso determinet ad aliquam speciem malitiam, ad quam non est ex sua malitia & defectibilitate, determinata voluntas. Conceditur quod malitia quæ sumitur ex circumstantiis aggravantibus intra eandem speciem, non pertinet ad rationem specificam actus in genere moris, pertinet tamen ad rationem specificam actus, in genere eligibilis, h. e. ut amet voluntas hanc circumstantiam aggravantem & versetur circa illam speciem, estque illa malitia eligibilis, quia attingibilis per notitiam nostram, quo autem actu debeat in individuo illa eligere, ad hoc non pertinet notitia humana, adeoque nec electio. Ceterum, electio illius circumstantiæ aggravantis, & appetentia illius speciei, non spectat ad rationem specificam in genere moris, quia haec habetur ab eo, quod est principale, circumstantiæ autem illæ non habent rationem principalis, unde ulterius dicitur quod latitudo gradualis, sit etiam eligibilis à voluntate, vult enim voluntas magis adhuc & magis affici malo, licet quæ illa sit futura, in individuo latitudo, hoc à nobis nec noscibile nec eligibile sit.

Conceditur quidem actum odii Dei, secundum rationem specificam abstrahere à latitudine graduali, sed negatur quod illa latitudo, non possit specificare actum feliciter voluntatis, licet non possit specificare quoad individuationem hujus latitudinis.

IINSTAT Gonet. Decretum conditionatum dandi concursus voluntati creatæ, si ipsa voluerit se determinare, involvit contradictionem, quia implicat contradictionem, promitti conditionaliter id, sine quo talis conditio non potest impleri. Sed voluntas creata, in quounque rerum ordine constituatur, non potest velle, nec se determinare sine actuali Dei concursu. Ergo concursus Dei non potest promitti, vel decerni sub conditione, quod voluntas humana velit, aut se determinet.

RESONDE TUR. Ut argumentum probet

sequelam, & intentum evincat, debuit in consequenti ponit. Ergo concursus Dei non potest promitti sub conditione, quod voluntas humana velit, aut se determinet sine actuali Dei concursu. Quo posito conceditur totum. Illud enim ly sis determinet voluntas, non ponit independens à concursu divino, licet ponat independens à prædeterminatione. Quod si non ponit independens à concursu divino, nulla est implicatio, quæ ex nostris principiis sequatur. Unde in nostris principiis, si quis diceret puer debili, & impotenti ad levandi pondus, juvabo te, si illud tollas, procul dubio irridet illum, sed non irridet si diceret, juvabo te in levando pondere, si velis illud levare: ita irridet Deus, si diceret juvabo te, si sine meo concursu volueris, non irridet si dicatur, juvabo te si volueris facere, concurramque tecum ut velis, ut facias.

Quod addit in Confirmatione 2. Solutum videbis 1. part. disp. 4. à num. 121. ubi agitur de objecto scientiæ conditionatæ.

DIFFICULTAS III.

Notantur quædam contra Responses ad Argumenta.

Solvere conatus est Gonet nostra Argumenta, quo robores, hic pensandum.

PUNCTUM Difficultatis 1.

Proponuntur notanda.

Opposuit sibi Gonet, aliqua nostra sententia argumenta, ea que solvere conatus est. Attendemus hic ad robur solutionum. Erimus primis ar. 4. §. 1. proponit argumentum, quod datum invenhatur per prædeterminationem, tollatur libertas, obtundatur studium virtutis, &c. & postea parag. 2. ostendit similia esse propria à Semi-Pelagianis Augustino, sed in dictis supra contra Gonet, de scientia conditionata submittit, ostensum est, contra nostra principia, quia eadem cum principiis Augustini, idem posse obiecisti. An vero consequatur fatum aliquod ex prædeterminatione, quod debeat rejici, & alia inconvenientia sequantur, hic notandum venit.

NOT 1. Contra dicta ar. 5. duplex posse distinguifatum, unum Ethnicum aliud Christianum, ut ponit inibi Gonet. Conceditur fatum Christianum, non præjudicare libertatem non enim aliud est, quam ipsa Dei providentia aptans liberrati, contingentes causas, & tamen infallibiliter obtenturas eventum, sed negatur, si ponatur Prædetermination, salvandam esse libertatem, cum illa positâ, impossibile sit non sequi eventum, quam vim habebat fatum Ethnicum. Conceditur fatum Christianum prædeterminare omnia juxta naturam & conditionem.

R. P.
THEML
zia nows
Tom. Ie
D. V

nem causarum secundarum, à quibus proveniunt, sed negatur, si ponatur non prædeterminatio ratione selectivi decreti, & selecti auxilii per ordinem ad operationem liberam, sed potius ponatur prædeterminatio Thomistica, libertatem esse prædeterminandam, juxta naturam & conditionem suam. Conceditur ex mente Augustini lib. 2. contra duas epist. Pelagianorum cap. 5. quod sub nomine gratiae fatum non afferat, quamvis nullis hominum meritis, Dei gratiam dicimus antecedere, nam etiam in nostris principiis, quæcunque merita, anteceduntur à gratia, sed negatur, quod sub nomine gratiae non afferatur fatum, si dicatur poni gratiam, sine qua impossibile sit operari, & quod positâ impossibili sit non operari, & tamen eam habere, non est in nostra manu; talis autem est prædetermination. Conceditur textui S. Thomæ quodlibet 12. q. 3. a. 4. à Providentia Dei omnia esse prædeterminata & ordinata, sed non prædeterminatione Thomistica, quia hæc indistinguitur à fato tali, quale rejicit S. Thomas.

Conceditur ita, quod habet S. Thom. 1. par. q. 16. art. 3. quod fatum Christianum secundum quod subest divine Providentia, immobilitatem fortificat, sed non absoluta necessitatibus, sed si ponatur prædetermination, quomodo illa non inferat absolutam necessitatem, siquidem infert rationem causæ consentiendi, quæ positâ impossibile est non sequi consensum, modo videtur inibi docuisse S. Thom. quod divina Providentia habeat immobilitatem solum necessitatis ex suppositione consequenti, appellat enim hanc necessitatem, conditionatam non absolutam, exemplificatq; illam in hac Propositione, secundum quod, inquit, dicimus hanc conditionalem esse veram, si Deus præscivit, hoc futurum, erit. Conceditur huic auctoritati citata, primò, quod omnia sunt à divina Providentia prædeterminata, & ordinata, sed non illa prædeterminatione Thomistica, sed prædeterminatione selectiva auxiliis, & per ipsum selectum auxilium. Conceditur eidem auctoritati, hoc sensu omnia subiecti, quia subjiciuntur divina Providentia; sed nego illam esse prædeterminantem Thomisticè. Conceditur denique eidem auctoritati, quod fatum Christianum secundum configurationem Causalium secundum mobile sit, sed secundum quod subest divina Providentia, immobilitatem fortificat, quia antequam Deus intelligatur posuisse decretum selectivum, & obtulisse selectum auxilium, non habetur underto & infallibiliter sequatur pro statu absoluto consensus, sed posset sequi, posset non sequi, adeoque spectato illo in causis secundis, nondum habetur infallibilitas; sed illam infallibilitatem pro statu absoluto, adfert selectivum decretum, & selectum auxilium, quod decretum non est indiferens ex suppositione. Immetit autem supponit inibi Gonet, quod &

sæpius fecit, consensum nostrum supponi à gratia, cum illum semper dicamus, proficiisci ex gratia.

Conceditur dictis à Gonet, in response ad Argumentum primum, quod à eternum divinæ Providentia decretum, antecedat consensum nostrum, nempe Providentia de dandis conditionate auxiliis, consensum conditionatum, & providentia de consensu absolu, sita in selectivo decreto, & selecto auxilio, consensum absolu. Conceditur item quod Providentia antecedat per modum primæ radicis, totius libertatis. Sed negatur quod præcedat prædeterminatione Thomistica. Negatur item quod Prædeterminatione Thomistica procedat à radice libertatis formaliter, non enim illi communicatur ratio Principii liberi, licet procedat à radice liberratis materialiter, quia procedit à Deo, qui est liber, & interdum ponit causas necessarias. Negatur item, quod, quando dicit S. Thom. fatum Christianum habere necessitatem conditionalem, secundum quod dicimus hanc conditionalem esse veram, si Deus præscivit futurum, erit, loquatur de Præscientia dependente à decreto, ut hoc non nisi fiat, licet non loquatur de Præscientia independente à decreto, de dandis prærequisitis, vel de selectivo decreto, quod utrumq; antecedat consensum, & determinat ex suppositione consequenti, in nostris Principiis, modo alias explicato. Et licet doceat S. Thomas, decretum selectivum divinæ Providentia supponere Præscientiam futurorum, ut visum est in 1. par. potuit tamen dicere à providentia omnia esse prædeterminata, non autem postdeterminata. Quia licet illa Providentia sequatur Præscientiam, quia tamen præcedit eventus absolutorum, qui ipsi prædeterminantur, idèo poterat S. Thom. dicere, omnia esse à Deo prædeterminata.

Conceditur Responso contra Objectionem secundam, quod fatum Ethnicum proficiatur ex causis naturalibus & necessariis, auferatque libertatem, sed tamen in principiis Thomistarum, cum etiam illæ causæ necessaria proficiantur à Deo, qui est prima radix nostræ libertatis, non deberent auferre libertatem. Quod si causæ necessariae proficiuntur à radice libertatis materialiter sumpta, ostendi debuerit, quod prædetermination non proficiatur, eodem etiam modo à Deo.

Conceditur addito, quod in fato Ethnico, posse fuerint causæ extrinsecæ voluntati, sed etiam divina Providentia, licet intimè sese medio suo concursu conjungat voluntati, est tamen quid extrinsecum voluntati, quia est ipse Deus, distinctus realiter à voluntate; sed quidquid sit de hoc, ipsa intimitas conjunctionis non salvat libertatem, nam si daretur prædeterminatione coactiva, esset intimè conjuncta, & tamen destrueret libertatem. Conceditur Auctoritati (Q) 4

tati S. Thomæ, quod à solo Deo, possit inclinari voluntas, sed quomodo? Selecto auxilio, injectione cognitionis, quam appellat Arist. à bona fortuna. Et quia (ut inquit 1. parte q. 105. art. 4. ad 1.) dat ei propriam ejus inclinationem, si propriam, non prædeterminativam.

Ponit insuper alias inibi phrases Gonet, sed illæ argumentum non continent. Citat etiam aliquem Studentem, qui melius quid sit sensus compositus quid divisus intellexit præ Petro à S. Joseph, & omnibus Societatis Doctoribus, sed istum Studentem, ad manum non habui.

N o t o 2. Circa dicta §. 2. quod etiam per nos liberum arbitrium non habeat per se dominium super divinum decretum, & connexionem indissolubilem, quæ intercedit inter decretum & actum voluntatis creatæ, sed quare re restat, quomodo habet dominium in connexionem inter decretum prædeterminationem, & voluntatem creatam, prout illa se tenet ex parte consensus liberi, dependentis à voluntate creatæ tanquam à secundo libero, si posito illo decreto, impossibile sit non sequi eventum, cùm impossibile sit poni prædeterminationem, & non prædeterminare actum.

Conceditur *Reffonsioni secunde.* De ratione primi liberi esse, habere absolute in sua potestate, omnia prærequisita ad agendum, in ordine scil. ad ponendum prærequisita, unde per nos non est in potestate, creature, oblatio auxili, est tamen de ratione etiam secundi liberi, posse omnibus prærequisitis, posse agere, & non agere, hoc enim depositit definitio libertatis, omni libero competens, adeoq; competens & secundolibero; Et tamen posita prædeterminatione ad agendum, impossibile est non agere, quia impossibile est prædeterminationem non prædeterminare ad agendum. Cum hoc tamen stat, ut concedamus Dominum hoc voluntatis in suas actiones esse secundarium, & dependens, cùm supponat decretum divinum, de servanda indemnitate, de conferendis auxiliis, non prædeterminantibus, per quod comparatur, ad divinum Dominum, sicut feudatariorum ad Dominum absolutum. Conceditur auctoritati S. Thom. 1. 2. q. 109. art. 2. ad 1. quod nullum sit Dominum creature, ad hoc quod deliberet, vel non deliberet, & quod ut deliberet, oportet quod finaliter deveniatur ad hoc, quod liberum arbitrium hominis moveatur ab aliquo exteriori principio, quod est supra mentem humianam, scil. Deo, ut etiam Philosophus probat in capitulo de bona fortuna, admittimus enim cogitationes, & gratias, quæ sunt in nobis sine nobis, quas gratias vocant Theologipassim, prævenientes, sed quia eas habere vel non habere, non est in nostra potestate, ideo de illis dicitur, quod sint in nobis, sine nobis. Et si Thomistæ nomine prædeterminationis, tales solum gratias intelligenter, in nullo à nobis difcreparent, sed simul fateri deberent, illam non salvare libertatem: cogitationes enim injectæ

à bona fortuna, non sunt nobis liberae, quod ipsum voluit S. Thom. ibid. q. 9. art. 4. ad 1. Stat ergo Argumentum quod urget contra Prædeterminationem, quod scil. illâ posita, afferatur libertas, cùm dicat Gonet prædeterminationem suam ita se habere, ut cogitationes injectæ à bona fortuna. Integra tamen manet questione; an positâ cogitatione illâ injectâ à bona fortuna per Aristotelem, post deliberationem determinetur voluntas, ut vi illius determinationis, hanc non nisi partem sequatur.

Conceditur dictis à Gonet ex Prospéro, quod quantumvis impossibile sit bene operari nisi ex Dei adjutorio, tamen non debeat tepercere studium virtutis, eò, quod qui bona egerint (ut inquit Prosper) non solum secundum propositum, sed etiam secundum sua merita coronentur, sed quomodo non tepercet studium virtutis, si agendum requiritur prædeterminationem, quam ponere non est in nostra potestate, nec eam semper ponit Deus, & tamen illâ non posita, ut dictum suprà contra Gonet, impossibile est se quicunque eventum.

Conceditur item auctoritati S. Thom. 1. part. q. 23. art. 8. quod ita prædestinatur salutis alius, ut iam sub ordine prædestinationis cadat, quidquid minorem promovet in salutem, vel oratione propria, vel aliorum, vel alia bona, vel quidquid hujusmodi, sive quibus aliquis salutem non consequitur, ubi illud. *L*y sive quibus aliquis salutem non consequitur, ostendit formari prædestinationem, non sive prævia hac conditionali, consequentur; et per hoc accentuer & prædestinari ad promovendum se in bono, & reprobi ad recedendum à malo. Sed si prædestinatur independenter à præviso illo consequeretur salutem si, quid exhibitat prædestinatos ad bonum, quid retardabit præscitos à malo?

Conceditur, quod si præcisè ideo res esset futura libere quia præscitur à Deo, non autem ideo præsciretur, quia est futura libere, contra hanc præscientiam, æquæ nostra procederent argumenta, atque procedunt contra Prædeterminationem, sed nos probamus, non ideo præcisè res futuras libere, quia præscientur à Deo. Dicta ab August. lib. de Bono Persev. c. 15. procedunt contra Semi-Pelagianos, qui admittentes præscientiam infallibilem Dei, nolentibus infelix admittere decretum prædeterminationem in Deo, tanquam donum speciale conditum à reliquo, quod tamen nos dari tuemur. Diximus ideo præcisè rem futuram, quia præscitur à Deo, nam concedo à posteriori, rem ideo futuram quia præscitur à Deo. Non loquimur autem hinc de scientia quæ est causa rerum. Perenni auctoritas non procedit ideo prædeterminatione Thomistica, sed de prædestinatione, quæ formetur, post præconsultam quidem nostram libertatem, per scientiam conditionatam independenter tamen è prævisis absolute meritis.

Mul-

R. P.
THE M L
zianows
Tom. Ie
ID. V

Multū autem ex nostris censem formati decreta prædestinativum sine prævisis absolutè meritis, putantque etiam Nostrates cum Peretio, hanc fuisse sententiam S. Augustini, nec sumpimus universaliter tuendam hanc sententiam, quod Deus non prædestinet ante prævisa absolute merita. An autem sententia prædeterminantium faveat Calvinisimo, discurrere vetum.

Punctum Difficultatis 2.

Continuatur Notando.

NO TO 3. contra dicta, in articulo 6. Juste Deo judici objurganti de lapi, homines possent respondere, non dedisti nobis gratiam prædeterminantem, eam ponre, habere, non erat in nostra potestate, & tamen sine ea, impossibile fuit nos bene operari actu.

RE TOR QUET Gonet, quod etiam responde re in nostris principiis possent damnati, quare non dedisti nobis gratiam congruam, sed hoc & supra contra Gonet, & i. pat. Disp. 5. n. 445. refutatum est, quantum ad præfens. Conceditur gratiam congruam pertinere ad statum antecedentem potentiae liberæ, nam etiam & nos, & salvamus, & exigimus efficaciam gratiæ in actu primo, sed negatur (quod tamen pro concilio supponit Gonet) quod hæc gratia congrua, si necessariò requisita, in quounque homine vel Angelo, ad bene actu operandum, alias qui careret gratiæ congruâ, & haberet solam sufficientem, careret aliquo necessario requiritu ad bene operandum actu, quod nostri non admittunt. Unde ulterius negatur, sublatâ gratia congruâ, implicare contradictionem, quod defacto operetur homo, si enim in nostris principiis positâ gratiæ solùm sufficienti potest defacto operari homo, quomodo verum est, quod non positâ gratiæ efficaci, implicer in nostris principiis contradictionem, quod defacto operetur homo.

Negatur, quod Monachi Adrumetini oppugnerint Augustino, quod si gratia efficax esset necessaria ad agendum, tolleretur correditio ne necessitas, & peccatorum inexcusabilitas. Sed solùm hocurgebant: si viribus naturæ non possum ego me corriger, & si sine hac gratia, impossibile est me corrigi, eam autem habere non est in nostra potestate, cur corrigo, cur damnor? Loquebantur ergo de gratia, non efficaci, sed gratiæ simpliciter necessariâ ad operandum, sive illa sit sufficiens, sive efficax. Hanc mentem illorum fuisse ostendunt verba

Augustini, de Corrept. & Gratia cap. 4. Reclè corriperer, si eam, scilicet gratiam, mē culpā non haberem, hoc est, si eam possem mihi dare, vel sumere ipse, nec facerem, vel si dante illo, accipere noluissem. Cum ergo & ipsa voluntas à Domino preparetur, cur me corripi, quia vides me ejus præcepta nolle, & non potius ipsum rogas, ut in me operetur

& velle, qui Textus, nullam facit mentionem, etiam æquivalentibus Terminis, gratiæ efficacis, per nos enim præparatur (quantum ad præfens) voluntas, non tantum per gratiam efficacem, sed & per sufficientem. Unde iidem Adrumetini volebant, ut libertas, præcederet gratiam, h. e. volitio ex viribus naturæ profeta, non autem ut gratia præcederet libertatem, quod damnat in illis Aug. cap. 8. de corrept. & gratia. Voluntas non libertate consequitur gratiam, sed gratia libertatem. Si autem argumentum Adrumetinorum impugnabat necessitatem gratiæ ut sic, non est argumentum idem cum nostro quod opponimus Thomistis, nempe non dari locum correctioni, positâ prædeterminatione, siquidem impossibile est sine prædeterminatione, siquidem impossibile est sine prædeterminatione bene operari, cum tamen eam habere, non sit in nostra potestate.

Conceditur directe Responsoni, quod sufficienter possit respondere Christus reprobis in die judicii, non dedi vobis gratiam efficacem, dedi sufficientem, cur ei non estis cooperati: sed in principiis Thomistarum, possent reprobri hanc Christi responsonem impugnare. Nulla est gratia quæ sit sufficiens ad operandum, si impossibile sit cum ea sequi eventum, talem tu nobis dedisti sufficientem; quia non dedisti prædeterminationem, sine qua, impossibile est sequi eventum, adeoq; hæc gratia, verbaliter est sufficiens, reipsa nulla. Conceditur, ut aliquis possit justè corripi & increpari, quia non fecit, & quæ bene ac alter, sufficere, si uterq; aequaliter possit, & tamen & qualia non praestet; sed querere restat, quî non prædeterminatus, cum prædeterminato aequaliter possit, si sine prædeterminatione impossibile sit actuoperari, quî item auxilium efficax, licet non det posse agere, sumptum pro libero arbitrio & voluntate, non det posse agere gratiosum, si sine prædeterminatione impossibile sit bene operari actu. Quærere item restat, quî det prædeterminatio tantum actualitatem, & applicationem p̄tentia, non det autem virtutem, aut complementum potentia, si dat rationem virium, rationem activi, rationem causæ, ipsi voluntati una cooperatur, cumq; illa actualitas, non sit suppositio exercitii, elevare, sed actualitas ad exercitium, cum talem actualitatem non habent imprædeterminati, cur justè queri non possint, non dedisti nobis actualitatem & applicationem, siue qua impossibile est bene operari actu, & tamen eam habere non est in nostra potestate.

Conceditur Responsoni prime ad Confirmationem, quod reprobri possent in die judicii dicere Deo, quare me constitui in circumstantiis, in quibus prævidebas me non operaturum, sed retrudisset Christus, constitui, sed dedi gratiam, vi cuius, etiam in illis circumstantiis potuisset operari actu, neque enim mea gratia efficax, est ita

QD
Ki
Z:

ita necessaria ad operandum actu, ut sufficiens non sufficiat, quod tamen in principiis Thomistarum, non posset respondere Deus. Conceditur quod immoritò exprobraret agricultura vineæ, si plantaret vīcam in aliquo loco sterili, prævidens quod nunquam fructus illic esset producētura, & illa nunquam fructus produceret, id est autem imoritò exprobraret, quia nihil conserret illi vineæ, ut possit actu etiam in illa terra sterili producere uvas, conserft autem Deus, gratiam sufficientem, cum qua potuissit homo in illis circumstantiis consentire actu, si voluisset, & licet ad hoc, ut peccatores sint inexcusabiles, sufficiat recipere illos auxilia solum sufficientia, licet non sint efficacia, sed querere restat, qui erunt illa auxilia sufficientia, siquidem cum illis, impossibile est operari actu.

Negatur Response iterie, Deum meritò exprobrare vineæ suæ, quod non ferat uvas, sed spinas, & animæ fideli, quod non faciat fructus bonorum operum, si illi desit cultura necessaria ad producendos fructus, præcipue cùm adhuc illa cultura necessaria sit talis, ut sine illa, impossibile sit ponere eventum fructus, talis autem est cultura necessaria ad bona opera, ipsa prædeterminatio per Thomistas, hinc si prædeterminatio desit, non videntur recte culpari homines, si fructus vitæ æterna non ferant. Conceditur dictis S. Thomæ 3. contra gentes, cap. 159. Quod licet aliquis, per motum liberi arbitrii, divinam gratiam nec promereri nec advocate possit, potest tamen seipsum impedire, ne eam recipiat, quod idem est, ac dicere, non est in potestate liberi arbitrii gratiam habere, est in potestate peccare, sed querere restat, qui mihi imputatur, quod impedierim Deum, a danda gratia, si sum prædeterminatus, ad materiale impeditiorum, quâ prædeterminatione posita, impossibile est, non sequi formalim impediti, de quo etiam vide i. parte disp. 5. n. 445. Rursus, quamvis impedit homo influxum gratiae efficacis, defectusque illius debeat rejici, in illud impedimentum, cum hoc tamen stat ut agnoscamus, etiam ita impeditis, offerre Deum gratiam sufficientem, qui autem offert gratiam sufficientem, si sine prædeterminatione impossibile est bene operari, unde & textus S. Thom. ex 2. 2dæ q. 5. art. 5. ad i. non de hoc debet intellegi, quod impeditibus influxum gratiae, non detur gratia, etiam sufficiens, sed quod non detur efficax.

Subdit postea Conet §. 3. aliquas expositiones, eorum locorum Augustini, quæ etiam à nobis sunt posita, in i. part. quas expositiones est necesse hic pensare. Non urgeo locum, ex lib. de prædest. & gratia c. 15. nec locum 12. de Civit. c. 6. ob rationes inibi in i. part. positas, sed umeri potest ex lib. i. ad Simplic. q. 2. ubi loquens de Elau dicit: *Si voluisset & cucurisset, Dei adiutorio pervenisset, & i. de Spiritu & Litera c. 34.*

Vñ forū ſuſionibꝫ agit Deus ut velimꝫ & credimus, ſive per exhortationes Evangelicas extimꝫ, ſive per revelationem intrinſicus, ſed conſentire, vel diſſentire, proprie voluntatis eſt, quæ auſtoritatis ut defendantur.

No 10 4. Quod non intendat inibi excluſere Aug. gratiam efficacem, & tamen de grātia efficaci loquens per Gonet inibi Augustini nihilominus ponit gratiam efficacem ſtantem cum ly conſentire, vel diſſentire, & tamen poſta prædeterminatione ad conſentium, impoſſible eſt poni diſſensum. Ergo apparet gratiam efficacem apud August. non eſſe gratiam prædeterminantem. Conceditur, quod liberum arbitrium determinet ſe tanquam ſecundum liberum, & dependenter, à motione, & applicaſione Dei, ſed quomodo ſe determinat, tanquam ſecundum liberum, & quidem retentā libertate, ſi vi prædeterminationis, non potest ſe, ni ad hoc determinare. Conceditur, quod determinatio noſtra ſubordinetur eſſentialiter diuina, non enim ſe independenter ab eius concurſu determinat, ſed querere reſtat, ſi ſubordinatur ut prædeterminate nonniſi hoc agat, quomodo ſubordinetur salvā libertate. Concedimus cum Augustino c. 33. de ſpiritu & litera, pafſetto & ipſum bonum velle, Deus operatur in homine, operatur autem per nos concurrendo ad ipſum velle, & in omnibus, misericordia eſt preuenit nos, quod per nos ſalvatur, quia admittimus gratiam prævenientem, quæ per modum cauſæ & virium, antecedit hoſtrum conſentium ſalutarem, etiam conditionatum, ſed ſi antecedit prædeterminativè, quomodo verum eſt, quod inibi ſubdit August. Conſentire autem voluntatione Dei, vel ab ea diſſentire, &c. proprie voluntatis eſt. Conceditur admifſile Augustinum auxilium moraliter excitans, admittimus & nos. Conceditur admifſile illum auxilium Physic præveniens, concedimus & nos, nam etiam per nos gratia habet rationem cauſæ, & virium antecedentium effectum. Sed negatur admifſile illum gratiam Physic prævenientem, quâ poſtitā, conſentire, vel diſſentire non ſit proprie voluntatis, jam autem poſita prædeterminatione ad conſentium, non potest voluntas niſi conſentire. Concedimus, quod lib. de corrept. & gratia, præter auxilium ſufficiens, & moraliter excitans, admiferit gratiam, ne deficeret homo, vi cuius Deus operetur ut velit, ſed nego, ut quando dat gratiam, vi cuius Deus operatur ut velit homo, det gratiam, ut jam conſentire, vel diſſentire non ſit proprie voluntatis, nechiſe tractat Augustinus, loca ſua immeiatè citata, & plura alia, quæ vide i. part. disp. 5. num. 42. Quomodo ergo Deus facit, ut homo velit? Faicit id, ſeligendo auxilium cum quo prævidithominem operatur, quo poſito, ex ſuppoſitione conſequenti, non potest non velle. Sed pleniū hanc auctoritatē ſolutam vide i. cit. n. 49.

Conceditur Cyrillo Alexandrino, quod Deus, & admoneat, & fortius subsidium præstet, quam ut malum præsens, & violentum prævalere possit, sed nego, quod præstet tale, ut jam consentire, vel dissentire non sit propria voluntatis; licet præstet auxilium selectum, quod infallibiliter prævalet malo, quod vult Trident. Sess. 6. Can. 5. ubi ait: *Si quis dixerit liberum arbitrium motum, & excitatum à Deo, non posse dissentire se velit, anathema sit*, & tamen motum & excitatum prædeterminative, impossibile est ut dissentiat, quia impossibile est, prædeterminationem non prædeterminare. Cum quo tamen stat, ut & moraliter & Physicè excitetur, sed non excitatione, v.g. ad consensum, cum quia impossibile sit dissentire, vide de hoc loco dicta 1. par. disp. 5. num. 440.

No 70 5. Adducit Gonet alias auctoritates S. Thom. quarum plures vide 1. part. disp. 5. n. 420. casq; vult diluere. Opponit tibi loco hinc citato auctoritatem in cap. 8. ad Romanos lectione 3. *Hec vocatio*, inquit, *est efficax in prædestinationis, quia hujusmodi vocationi consentiunt, dicique illam particulam, Quia, non esse sumendum in sensu causaliter, sed illativo, circa quam ejus positionem.*

Conceditur, Ly quia consentiunt, non habere rationem causaliter, quasi ipse consensus conditionatus, causet consensus absolutum, cum enim consensus conditionatus, cum consensus absolutus, sit item realiter, & cum nihil sit sui ipsius causa, infertur legitimè, consensus non habere rationem causaliter, causalitate, quæ sit in genere efficientis, licet habeat rationem causaliter, in genere causæ formalis, siquidem discretio formalis, operatio sicut oportet &c. sunt ipse metus consensus gratiosus, de quo dictum & in 1 part. disp. 5. n. 502. sed quærere restat titulo hujus Auctoritatis, cur Thomistæ ponant hanc vocationem esse efficacem in prædestinationis, quia est prædeterminans, cum S. Thomas poterit illam efficacem, quia consentiunt quæ illius responsio, est conformis etiam phrasí, doctrinæ nostrorum. Immerito etiam videtur assūmere Gonet, quod Ly Quia consentiunt, significet causalitatem materialem & dispositivam, quæro enim, ad quid disponit ille consensus, non ad prædeterminationem, quia alias consentiremus libere non prædeterminate, quod est contra principia Thomistarum, non etiam disponit ad consensus ex gratia, quia ipse consensus ad seipsum non disponit, nec est sui materia.

Meminit postea Gonet disp. 8. de Provid. art. 6. §. 2. testimonii ex S. Thoma, etiam a nobis allati, 1. part. disp. 5. n. 422. habetur autem hoc testimonium exceptum in 2. dist. 39. q. 1. ar. 1. ubi S. Thom. docet: *Quod, inquit, determinate existat in hunc actum, non est ab alio determinante, sed ab ipsa voluntate.*

Conceditur interim Gonet, (nam varietatem

exemplarium consulere non erat promptum, cum nostræ Bibliothecæ bello Suetico sint exhaustæ) quod debeat legi, non Ly non est ab alio determinante, sed ly non est ab alio determinante, sed quærere restat, cur etiam haec phrasis, non est ab alio determinante, non impugnet prædeterminationem, siquidem consensus ex prædeterminatione, est consensus ab alio determinante, & non ab ipsa voluntate. Quærere item restat, cur ly non est ab alio determinante, non excludat determinationem extrinsecam voluntati creatæ, quærere item restat, cur non erit determinata voluntas ad unam, per modum naturæ, si prædeterminatur ut hoc non nisi velit.

Conceditur interim, quod loco inibi citato, loquitur S. Thomas, de determinatione voluntatis ad malum, sed si per Gonet datur prædetermination ad materiale peccati, quomodo non est peccatum ab alio determinante, præcipue cum inibi S. Thomas, non faciat ullam etiam æquivalenter mentionem peccati, pro formalium sumptu, Hinc locus hic erit contra Thomistæ.

Negatur Responsioni tertie, quod hoc loco excludatur determinatio solum ea, quæ non sit causa ipsius voluntatis & motus, & quod non excludatur prædeterminatione à Deo.

Conceditur, quod Deus sit causa ipsius voluntatis, & motus ejus, & quod hanc causam semper excipiat S. Thom, dum ait voluntatem se ipsam determinare. Sed quærere restat, ubi docuerit S. Th. quod Deus sit causa voluntatis & motus ipsius prædeterminando ad unum; jam enim ille motus esset ab alio determinante, & non ab ipsa voluntate, quod rejicit S. Thomas. Scotus qui in oppositum à Gonet citatur, non loquitur de determinatione, quæ sit, ut hoc non nisi velit voluntas, sed determinatione, quæ sit per modum illapsus, (ut loquuntur Thomistæ) in animam, quillapsus, in quantum propriè spectat ad intellectuale appetitivum creatum, non convenit causis inferioribus, sed soli Deo, perficiturq; in primis cogitationibus, quæ sunt in nobis sine nobis, & postea, determinata collatione virium, quæ collatio spectat ad causam superiorem.

Conceditur. Quod determinatio actionis, sit in potestate liberi arbitrii creati, tanquam secundi liberi, & secundi determinantis, sed quærere restat, quia consensus erit noster, tanquam secundi liberi, secundi determinantis, si prædeterminatur, ut hoc non nisi velimus. Conceditur quod remaneat homini dominium sui actus, licet non ita, sicut primo Agenti, sed quærere restat, cur istud ly non ita sicut primo Agenti, verificari aliter non possit, nisi quod Deus nos prædeterminet, cum hoc aliis titulis verificari possit. Nam per nos, competit homini dominium sui Actus, sed non ita sicut Primo Agenti, quia dominium Primi Agentis, est a se, & independens; nostrum ab alio, quia creatum.

Rur.

OL
Ri
Z:

Tractatus IV.

Punctum Difficultatis 3.

Decurritur Epistola Hilarii.

EA methodo, quā suprā Epistolam Prospere, nunc etiam decurro epistolam Hilarii, ut appareat quām longē sententia nostra differat à sententia Semi-Pelagianorum, & quām imerito torqueantur contra nos auctoritates Augustini. Ubique adverteretur, quid ea que objiciebantur nomine Semi-Pelagianorum Augustino, nobis quoque objici possint.

LITERA D. sub finem, *Credendi voluntas donata excludi putant (Semi-Pelagiani) omnem prædicandi vigorem, si nihil quod per eum existatur, in hominibus remansisse dicatur.* Per nos autem etiam ipsa voluntas credendi, cum sit supernaturalis, est voluntas donata, hinc nobis objicerent Semi-Pelagiani, quid excludamus prædicandi Vigorem. Item per nos, remanet quidem id quod excitetur liberum arbitrium, sed non nisi gratia Dei, adjutum.

LITERA E. sub medium. *Quod dicitur, unde & salvareis, unum horum exigunt offerent (Semi-Pelagiani) aliud offerri, ut proprius quod existatur, si redditum fuerit, id quod offerit deinceps invenerit.* Per nos autem illud *Ly Credere non existatur tanquam profectum ex viribus Naturae, cū etiam ad illud crede, debeat per nos offerri auxilium, nec tum primum offeratur, ubi praesenterit Credo Naturale.*

LITERA F. sub initium. *To simonia, ut et illud: sicut unicuique partitus est mensuram fidei &c. ad id volunt valere, ut adjuvetur qui copertus vellet, non etiam donetur ut velit.* Per nos autem debet adjuvari homo, ut incipiat velle, adeoque ex dono Dei decet habere ut velit. Ibidem post medium. *Vnicuique meritum propriæ voluntatis adjungitur.* Per nos autem nullum meritum adjungitur, nisi ex Gratia.

LITERA G. sub finem. *Nisi inquiunt, quid credat, & in accipiendi voluntate permaneat, non accipit donum Dei.* Per nos autem ut quis credit, ut in accipiendi voluntate permaneat, debet autem accipere donum Dei.

LITERA H. sub initium. *Non ergo, inquit, semi-Pelagiani, eligit Deus opera cuiusquam in præsencia quæ ipse donaturus est.* Per nos eligit Deus opera in Præsencia quæ ipse donaturus est, quia ex suæ gratiæ dono profecta.

IBIDE M propè medium. *Dicit, inquit, Apostolus, idem Deus, qui operatur omnia in omnibus, nusquam autem dictum est, Deus credit omnia in omnibus, quid enim credimus nostrum est, quid autem operamur illius.* Per nos autem & quid credimus, & quid operamur, illius est, quia ex dono Dei profectum.

IBIDE M propè finem. *Neminem perseverat, nisi perseverandi virtute percepta, hanc tenet accipiunt, ut quibus dasur, inerti licet, præcedentiis*

R. P.
THEML
zianows
Tom. I.e
D. V

Rursus Jus indemne libertatis habetur ex libero decreto Dei, vires contemperatae libertati, itidem ostendunt dependentiam nostri Domini in actu, à Deo, cū tamen Deus à nullo dependeat. *Conceditur*, istud Dominium non esse supremum, esse subordinatum Dei Dominio, sed querere restat, cur subordinari debeat, non nisi ratione prædeterminationis, & non ex eo, quia Deus in liberum arbitrium hoc modo agit, ut illi virtutem agendi, (nempe ipsum auxilium supernaturale) ministret, & ipso operante, medio illo auxilio, & suo concursum, liberum arbitrium agat, quæ S. Thomas, & nostra positio, ostendit necessitatem concursus in actu primo spectati prævii, cū & nos salvemus efficaciam gratiæ, & afferamus, debere esse in actu primo, sed negatur, quid ratio illa auxiliij prævii, debeat esse prædeterminativa.

Conceditur, quid secundum liberum, totam suam libertatem participet dependenter à Deo, sed quomodo salvari potest, quid seipsam tunc determinet, & si dependet à determinatione, vi cuius, hoc non nisi velit, quomodo salvata tunc ratione secundi agentis, salvetur adhuc ratio secundi liberi, ostensumque est suprā, quid quando S. Thomas requisivit determinationem voluntatis ab aliquo exteriori, non requisivit determinationem vi cuius determinetur voluntas, ut consensus sit ab alio determinatæ, sed determinatione completivi in agendo, determinatione dantis vires, determinatione offerentis concursum, determinatione stante in cogitationibus, quæ sunt in nobis, sine nobis. Quæ omnia ostendunt, non habere ex se necessaria ad agendum voluntatem, cū Deus omnia necessaria ex se habeat, cō quid illi competitæ necessitas essendi.

Conceditur, quid sicut Feudatarius, non excludit Dominium v.g. Regis in suum Feudum, ita etiam, quid non excludat dominium quod haber voluntas in suis actus, dominium Dei, sed negatur, quid dominium illud, debeat esse prædeterminativum. Deinde ex eo ipso, quid Feudatarius habet non nisi feudum, excluditur, ne illi competit dominium Regis. Ergo etiam si Deo competit Dominium ut hoc non nisi voluntas agat, non competit voluntati, nisi ut ab alio determinatæ agat, adeoque non habebit Dominium ullum sui actus, sicut nec Feudatario competit regalitas. Denique sicut si non haberet Feudatarius, Jus absolutum disponendi fructuum, quos habet ex feudo, non salvaretur, quid sit feudatarius. Ergo etiam si non habet absolutum dominium homo, ex jure sibi à Deo concessio suarum actionum, sed actio illius, est ab alio determinatæ, qui habet Dominium actionis suæ, quæ actio est quasi fructus voluntatis.

tamen arbitrio proprio tribuatur. Pet nos autem perseverantia divinæ electioni ejusque auxiliis, & non præcedenti proprio arbitrio tribuitur. Intentio autem quæ docet ex prævisiis absolute meritis formari prædestinationem, adhuc illa non tribuetur præcedenti proprio arbitrio sed elevata.

LITERA I. sub initium. Nolunt ita hanc Perseverantiam prædicari, ut non suppliciter emereri vel amitti contumaciter possit. Per nos autem contumaciter Perseverantia amitti non potest, idq; non titulo prædeterminationis, sed ex suppositione, quod detur auxilium cum quo prævidetur quis perseveratus, jam enim ex suppositione consequenti, non potest non perseverare.

IBIDE M. Eis quantum putant (Semi-Pelagiani) ad obtinendum vel amittendum, evidens est quidem inesse Naturæ, sic se dicere consentur, ut hoc ipso, quod ignorantia veritatis prædicatur, ad beneficium præsentis gratia referendum sit. Per nos autem exhortatio, non instituitur, ad excitandum liberum arbitrium viribus suis comisum, licet excitetur liberum arbitrium gratia Dei adjuvandum, ita autem exhortatio illa instituitur ut beneficium præsentis gratiae, non sit ad illam solam referendum, sed & referendum ad illustrationem interiorem, & ad adjutoriorum requisitum ad actionem, quæ nata est sequi, sicut oportet, post illam illuminationem.

COLLIGES, ex adlatiis verbis non immerito à nobis dictum supra, quod quando docuit Prosper Semi-Pelagianorum etiæ sententia, Deum præcire qualis unusquisque actione est futurus, sub gratiae adjutorio, intellectu eis, gratiam prædicationis:

IBIDE M proprie finem. Si sic prædestinati sunt, inquit, ad utramque partem, ut de aliis ad alios nullus possit accedere, quod pertinet tanta extrinsecus correctionis instantia. Per nos autem nec reprobi possunt prædestinati, nec prædestinati reprobati, licet id non procedat ex decreto prædeterminativo, sed ex Prædestinatione, quantumvis eam formatam agnoscamus in adultis, sui compotibus, non sine præconsulta libertate nostræ arbitrii, camque ita formari, exinde colligimus. Quia nullibi posuit Augustinus, ita nos gratia Dei adjuvari ut consentire vel dissentire non sit nostræ potestatis. Unde posuit quidem Augustinus, quod Prædestination amitti contumaciter non possit, sed non posuit an non id fiat ex eo, quia electurus est auxilium quod prævidit eventum habitum, licet consentire vel dissentire nostræ sit potestatis. Et hoc expressum est pluribus locis i. part. citatis, & in parti-

culari lib. de bono Persev. Virumque ipius est, quia ipse preparat voluntatem, & utrumq; nostrum, quia non sit nisi consentientibus nobis. Loquendo autem de malis reprobisque explicans illa verba; Propterea non poterant credere, Tract. 53. in Joan. ait: Ideo non poterant, quia hec Propheta predixerat, idèo autem predixit, quia Deus hos futurum esse prescivit, quare autem non poterant, si à me queratur, Cito respondeo, quia nolabant. Ubi ut vides Augustinus bonorum & malorum discretionem, refert etiam in nostros consensus vel dissensus.

LITERA K. sub medium. Si autem est qualiscunque dolor, qui ad exhortationem corripiens oriatur, hanc ipsam dicunt causam, proper quam vel rejiciatur alius vel alius assumatur. Per nos autem non qualiscunq; dolor sufficit; sed dolor supernaturalis, & hic ipsæ supernaturalis interdum habetur in vita, & tamen non assumitur quis finaliter. Interdum etiam non habetur, & tamen non rejicitur quis finaliter, sed in ipso agone doler; Nam Nobis (ut loquitur Augustinus lib. de Corrept. & Gratia cap. 10. & 12.) non est commissum perseverandi arbitrium, ut commissum primo Parenti. Deinde per nos præter dolorem à parte nostra, debet à parte Dei, & quidem principalius ponи decretum prædestinationis, quod illi negabant. Porro quando repetito contra Gonet diximus, non esse Gratiam Dei ejus Naturæ, ut vi illius non nisi consentiamus, hoc secundum suppositam de prædeterminatione materiam dictum est, quod scil. non ex vi præcise gratiae, id orientur, facientis, ut non possit vi sua, oppositum fieri, licet supposuerimus & repetito insinuaverimus ex suppositione consequenti, non posse oppositum fieri.

LITERA L. Putabant Semi-Pelagiani desperationem hominibus exhibeti doctrinā Augustini de Prædestinatione. Si enim ajunt ita Adam adjutus est, ut & stare posset in iustitia, & à iustitia declinare, & nunc ita sancti juvantur ut declinare non possint, siquidem eam acceperunt volenti perseverantiam, ut aliud velle non possint. Quæ tota doctrina Augustini etiam apud nos tenet. Nam etiam per nos commissum erat & alligatum uni actioni Adami, ut si eam ex gratia Dei implevisset, perseveraret in gratia, adeoq; erat illi commissum perseverandi arbitrium, nobis autem non committitur. Rursus præter bona opera, quæ facere vel non facere est in nostra potestate gratia Dei adiuta; Non admittebant ullam aliam à parte Dei prædestinationem, admittimus nos. Unde etiam ut habetur litera M. Non recipiebant eligendorumque esse definitum numerum, admittimus nos. Denique quia admittimus nos, decretum prædestinationis, admittimus eam accipi volendi perseverantiam ut aliud velle non possint. Sed quomodo aliud velle non possunt? Non quidem expredestinatione prædeterminativa, sed selectiva

(R)

auxi-

OD
Ki
Z:

Tractatus IV.

194

auxilii, quod prævidetur eventum habiturum. Quando autem dicimus non admississe illos prædestinationem, id ita accipiendum est: non admississe illos Prædestinationem, quæ sit speciale Dei beneficium, ut alijs notatum est.

IBIDE M sub medium putant Semi-Pelagiani se qui ex sententia Aug. quod reprobis, *Nolle iustitiam, inevitabiliter necessitate conjunctum sit.* Quia autem & nos admittimus decretum reprobavitum, sequitur potuisse Semi-Pelagianos objicere nobis, quod & per nos reprobatis, nolle iustitiam, inevitabiliter necessitate conjunctum sit.

IBIDE M sub finem. *Quidquid, inquit, libet, donatum sit prædestinatis, id posse & admittere & retinere propriâ voluntate, contendunt.* Per nos autem non quidem ex prædeterminativa prædestinatione, sed ex selecâta auxiliis, non potest prædestinationis donum amitti. Unde admittimus prædestinatos quandam perseverantiam percepisse, ut nisi perseverantes esse non possint, ex suppositione, (ut dixi) consequenti, non autem prædeterminativâ, cùm hæc lædat libertatem.

LITERA M. *Et illud pariter non accipiunt (Semi-Pelagiani) ut eligendorum rejiciendorum que esse numerum definitum velint.* Per nos autem definitus est numerus.

COLLIGES ex hac collatione particulatim facta, doctrinæ Semi-Pelagianorum & nostræ, immerito nobis affungi communionem sentiendo, & nominatim loquendo, circa prædestinationem & finalē perseverantiam. In hoc ab illis distinguimus, quia præter bona opera requirimus decretum Dei prædestinativum, nec requirimus universaliter voluntatem perseverandi. Nam infantes & adulti quinon sunt sū compotes, perseverant, & perseverantia non est alligata illorum voluntati, miltò magis non est alligata tantum operibus ex gratia factis in vita, cùm multi deterrimi totâ vitâ, postea salventur, & aliqui totâ vitâ boni, sub finem delinquent & damnentur, debet ergo aliquid altius intervenire, & hoc est prædestinationis beneficium. Si autem requiritur decretum prædestinativum, falsum erit, quidquid libet donatum sit prædestinatis, id posse illos & amittere & retainere propriâ voluntate.

QUÆSTIO V.

Explicantur & concordantur Propositiones quædam.

Praescindendo ab hoc, in quoq; tandem stet efficacia gratiæ, veniunt explicandæ aliquæ propositiones materiam presentem concernentes.

1. PROPOSITIO. *An possit ponere causam remota, eaq; infallibiliter inferens effectum, & tamen salvâ libertate.* Est propositio quam tuerit utraque Schola Thomistica & Nostra in parte. Thomi-

stica à fortiori: quia per illam etiam prædeterminatio, quæ est causa proxima adferendo infallibilitatem, non auferit libertatem, ex nostris etiam aliqui idē dicunt scientiam conditionatam, & prædefinitiones non auferre libertatem, quamvis adferant infallibilitatem, quia sunt causæ nonnisi remotæ, assumuntque ulternū, quod ea quæ adferunt infallibilitatem, sed sunt priora nonnisi subsistendi Consequentia, non autem prioritate physica non auferant libertatem. *Hæc Doctrina*

NON SATIS FACIT. Tum quia, quod habet prioritatem physicam respectu futurionis effectus, & eam infallibilem ita ut oppositum non possit fieri aufer libertatem. Ergo & id quod habet infallibilitatem nonnisi Logican, infallibilem tamen aufer libertatem. Cujus anterior Ratio hæc est. Quia prioritas illa Logica debet fundari in aliquo objectivo vero, adeoque objectiva infallibilitate, consequenter fundabitur in aliquo æquivalente prioritati physicae. Tum quia hoc ipsum probari debuile, quod causa remota adferendo antecedentem infallibilitatem, non mutet modum operandi potentia saltem remotæ, qui ipse medius terminus in hoc stat. Definitio libertatis non dicit, quod politis causis proximis possit sequi, vel non sequi effectus. Ergo etiam causa remota debet esse talis, ut illa etiam polita, possit non sequi effectus. Tum quia per Nostros, si prædestinaremur inconsulta nostra libertate, auferetur libertas, quamvis illud decretum efficeret modum causæ remotæ; & sicut ignitio ut communiter dicitur, non solum requirit causas proximas, sed & remotionem impedimentorum etiam remotorum, ita & libertas. Potius ergo debet dici. Scientiam, prædefinitionem, aliaeque quæ dicuntur esse causæ remotæ, id est non auferre libertatem, quia in sua infallibilitate innituntur exercitio conditionato libertatis, nec sunt causæ necessariæ ad operandum.

2. PROPOSITIO est. *Gratia efficax infallibiliter etiam antecedenter ad Consummum est operativa.* Et Voluntas humana liberè adeoque indifferentem grata efficaci operatur. Hæc duas propositiones debent concordari.

RATIO, quia videntur esse contradictoria. Nam una asserit indifferentiam alia infallibilitatem. Concordant hoc Thomistæ, quia efficacia decretorum divinorum, non tantum adstringit ad operationem, sed & ad modum operandi liberè, relinquitque in sensu diviso, pollici oppositi. Nostri autem discordant dicta propositiones: quia infallibilitas illa est ex suppositione effectus, indifferentia autem oritur, quia procedit effectus à causis expeditis ad urtumlibet, non ergo ratione ejusdem habetur indifference & infallibilitas, consequenter non contradictoriæ dicti termini opponuntur.

ADDO, duas illas propositiones non debet rejicere.

R. P.
THEML
zianows
Tom. I: e
D. V